

ни прие и сега твърдѣ любезно. Каза ни послѣ, че въ Цариградъ ще се свика Конференция по работитѣ изобщо на балканския полуостровъ и че въ такъвъ случай и нашата мисия въ Англия може да се счита като свършена. Но вие, ни каза, добръ сторихте, че дойдохте тукъ. Това помогна, както и да е. Конференцията, прибави да каже посланникътъ, ще разиска направенитѣ отъ Англия прѣдложения за единъ видъ автономия на Босна и Херцеговина. Относително до България говорило се най-напрѣдъ само за нѣкои реформи, но по настояване на Русия, Англия се съгласила да се дадатъ и на България правдини отъ редъ подобенъ (*similaire*) съ правдинитѣ на казанитѣ двѣ области. Въ всѣки случай посланникътъ ни увѣри, че, стане що стане, рускиятъ императоръ нѣма да остави българитѣ безъ правдини, които да имъ обезпечатъ за напрѣдъ миренъ животъ, благоденствие и материално благосъстояние. За политическа автономия каза ни, че той не гарантира за сега, но безъ друго ще има административна автономия. Подъ името пакъ България той ни каза, че разумѣва и двѣтѣ страни отсамъ и отвадъ Балкана, но за границитѣ на България имало голѣмъ въпросъ. Това ни съобщи рускиятъ посланникъ. Отъ разговора му разбрахме това, за което и ние сами вече се сѣцахме, сирѣчъ, че наистина нашата мисия въ Англия трѣбаше да я считаме вече като свършена поне за сега, и че ние трѣба да побързаме съ заминаването си за континентална Европа, а, веднажъ тамъ, да идемъ по-скоро въ Петербургъ. Въ тоя случай и още сѣщия день, щомъ се върнахме у дома, ние за първи пжтъ сега писахме направо до покойния Евлогия Георгиевъ, за да поискаме и неговото мнѣние за нашия маршрутъ.

Слѣдъ това ние писахме и до лордъ Дерби да му